

Kiss Benedek

Levél egy százéves halotthoz

Évek óta készülök neked levelet írni, nagyapám! Évek óta halogatom már ezt a levelet – de mit neked az évek: fekszel hanyagul, hetykén, huszonhárom-nyarasan, így fekszel valahol immár kerek száz süket esztendeje, melleddre szorított kezekben golyó ütötte seb lilioma. Mit neked az évek, az én eszeveszett szarvas-futásom a napok rengetegében! Felzúgnak pedig érted a nyárfák: az én tudóm itt ez a nyárfaliget, s felzokog érted. Világnak futtatott: mi dolgod volt neked a Habsburgokkal? Tudtad-e, mi köti a bakanóták híres ferencjósáját ARAD városához? Tudtad? Nyárfalomb-tüdővel zokog föl életem érted! Jól tudom, mit sem tudhatsz Te azonban rólam. Tudatom hát veled: lányod megszületett, a neve Mariska, s ő az anyám. Micsoda kínok közt szülte árvának szép nagyanyám! Tizennyolc éves volt akkor, s beszélt gyakran, s beszólt a cigány Mátyás bácsi apjának udvarába: Gazduram, levél gyűtt, meglútták a fíját! – s ájult el menten, sáppadozott folyvást azóta is, és beszélt gyakran: előző éjjel ott jártál nála álmában, ott voltál nála elbúcsúzkodni, álltál az ablakkeretben rövidre nyírva, egyetlen szavad sem volt, álltál csak bocsánatkérő mosollyal távolodva, s tudta már, tudta már, hogy nem lát többet. Emlegettek az öregek is még olykor, mesélték harsány nevetésedet, nyűhetetlen kedved, dicsérték kezedet, régvolt számtalan mestermunkád, huszonhárom-nyaras ezermestert: hatvan év távolából is megemlegettek: „Esz a meccőollót itt né, még ű csinyáta!” Szükség van rád bizony ma is, látod, nem kicsiség ez! Csak somolyogsz az ilyen beszéden, látom, jólesik mégis a szó. Mit is szólnál? S én mit is írhatnék többet? Befejezem hát: Régen nem láttunk, kérj szabadságot nagyapa, gyere haza: felzúgnak érted itthon a nyárfák!

Tc.
szépreményű
Pusztai György honvédnek
Szerbia földje
Tábori Posta : 8

Az este korma

Az este korma még nem hullt szememre,
de már homályosan látok.

Talán egy ilyen nap szállt le messze,
mikor megölték nagyapámat.

Délvidék, háborúk, ömlik a vér ott,
nem csak a szurony – ugrik a bicska,
föltáruul vörösben, mi addig kék volt,
babáját sok asszony nem kapja vissza.

Mécset égetnék, ha volna mécssem,
ujjamat égetném rajta le érte,
mert lassan háromszor annyit éltem,
mint ahogy a sors néki kimérte.

Baka volt, magyar, hát kít érdekelt,
hogyan lánya árvának születik meg?
Pedig a csillag akkor is égre kelt,
mint mikor megszületett ama kisdéd.

Csillagok, planéták, száguldjátok,
nagyapám, azért én itt vagyok, lásd.
Látnom kell, mint vesznek a magyarok
ma is – ki tette ezt a nagy rontást ?

Csoda, ha éjjelem Valpurgisz-éj,
s vadult némberek táncolnak benne?
S rettegem, mit vet föl még majd a mély,
s hogy ránt le majd tán békák szerelme?

...Világosodj ki elmém, hisz én
a fény fia lennék, mint nagyapám volt,
akiért a kis- és nagymisén
hajdanta bakfis gyertyafény táncolt.

Halvány csillag mellett

Nem a csillag szúr a szemembe,
nekem kell kiszűrnom a csillagot.
Rejtőzik az ég fejedelme,
tábortüze most nem lobog.

Hamvába hull a mennyei térség,
villanyunkkal mi kacsingatunk föl,
pedig elektromosan szikrás a lég,
de most mi integetünk a Földről.

Csillagok, tőlünk ti ugyan mit vártok,
mi elégünk néhány perc alatt,
utánunk nem marad zsarátnok,
földet benövő fejfa csak.

Vagy fejfák vagytok ti is az űrben,
kárhozott arkangyaloké?
Nagyapám nem volt soha hűtlen
arkangyal – legyen egy mégis övé!

Kikérem neki, kiérdemelte,
egy fejfa ott neki ragyog,
magába ölelte Délvidék földje,
23 nyaras ha volt.

Mi-mindent hagyott itt, mit vesztettem,
de legtöbbet mégis árvult anyám,
ki foszforos árnyék-karjába rettent
akkor is, mikor várt reám.

Árva volt ő is, mint kislánya,
árva gyerek, mint unokája,
árva, árva, világ árvája,
kinek csak az ég a hazája.

Talán őt látom, ahogy homályba
szúrom most szúrós szemeim...
Hamarosan megyek utána,
s megszűnik bennem e néma kín!

Legyek mellette homályló csillag,
a fényeskedés mindig bántott,
s kísérvük pásztorló bizalommal
a szanaszét szédelő világot.